

Emel Dunkul, Barışma!

Barışma!

İsterse altın versinler sana.

Gözlerini oyup çıkarsam acaba;

Ve koysam yerlerine iki mücevher

Görebilir misin ki?!

Bunlar satın alınamayacak şeylerdir:

Kardeşinle arandaki çocukluk anıları,

Ansızın hissedişiniz erkekliliği,

Kucakladığında onu hasretini açığa vurmanı engelleyen haya duygusu,

Sessiz kalışınız -gülümseyerek- annenizin azarları karşısında...

Sanki...

Hala çokcukmuşsunuz gibi!

Aranızdaki o sonsuz güven:

İki kılıçtır, senin kılıcın...

İki sestir, senin sesin...

Ölürsen şayet:

Evin bir erkeği var

Çocuğunun da bir babası!

Sen varken acaba kanım su mu sayılacak?

Unutacak mısın kanlı gömleğimi...

Giyer misin kanlarımın üstüne kamış işlemeli giysiler?

Bu bir savaştır!

Ağır gelebilir yüreğe...

Ama arkada Arapların ayıbı var.

Sakin ola uzlaşayım deme

Kaçmaya da niyetlenme!

Barışma sakın, hatta kana karşılık verseler de kan!

Uzlaşma sakın, önerilse de başa karşılık bir baş;

Hiç aynı olur mu ki bütün başlar?

Hiç benzer mi yabancıнын kalbi kardeşininkine?

Gözleri kardeşinin gözleri midir?

Hiç denk düşer mi, kılıcı senin için çalışan elle,

Kılıcı senden bir can alan el?

Diyeceklerdir ki:

Sana geldik kan dursun diye...

Sana geldik -ey Prens- sen hakem olasın diye.

Diyeceklerdir ki: Biz amca çocuklarıyız!

Sen de onlara, kardeşini öldürürken akrabalığı gözetmediklerini söyle

Ve sapla kılıcını çölün alına

Ta ki yanıt versin yokluk.

Ben senin için
bir şövalye...
bir kardeş...
bir baba...
ve bir kral idim!

Barışma sakın, dursa da bütün yaşlılar kılıcının önünde
Ve yiğitlikleri yara almış erkekler
Tiridin tadını ve
Kölenin sırtına binmeyi sevenler.
Bunlar ki sarıkları gözlerinin önüne sarkar...
Ve Arap kılıçları unutmuş muhteşem olduğu yılları.
El sıkışıp uzlaşma!
Çünkü sen, sadece ve sadece isteyeceksin.
Sen bu zamanın yegane şövalyesisin
Senin dışındakilerse... Hilkat garibeleri!

Barışma!
Barışma!

